

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. " "
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 17 AUGUSTUS.

Kiezingen.

De kiezers van Tongeren zullen zich aanstonden vrijdag 25 augustus, om 9 uren s'morgens in de gewone lokalen vergaderen om overtegaan tot de kiezing van drie leden van den gemeente-raad.

De Katholieke Vereniging heeft zich verleden donderdag vergaderd om keus te doen van drie kandidaten voor de kiezing van den 25 augustus. MM. L. Slegers en Fr. Meyers, afgezien hebbende van alle nieuwe kandidatuur, zoo heeft de Vergadering voor hare kandidaten aangenomen MM. H. Vroonen-Aerts, Oscar Schaetzen en Justin Coart.

De uitroeping dezer namen is metalgemeene toejuichingen onthaald geworden.

De Vergadering was zeer talrijk, alhoewel het onmogelijk geweest was regelmatige samenroepingen te doen.

MM. Fr. Meyers en L. Slegers hebben den volgenden omzendbrief aan de kiezers toegezonden :

Tongeren, den 16 Augustus 1872.

Aan de Heeren Kiezers der stad
Tongeren.

Mijne Heeren,

Wij hebben de eer Ued. te berichten dat wij afzien van alle kandidatuur bij de kiezing van den 23 augustus.

Wij bedanken degenen onder u die ons bij de laatste kiezingen met hun vertrouwen vereerd hebben en wij verzoeken hen dringend hunne stemmen te geven aan de kandidaten der Katholieke Vereniging : MM. Vroonen-Aerts, Oscar Schaetzen en Justin Coart.

Anvaardt, Mijne Heeren, de verzekering onzer toegenezene gevoelens.

L. SLEGERS, geneesheer.
FR. MEYERS, advokaat.

Wij verzoeken alle katholieke kiezers op hunne hoede te zijn tegen de listen der liberalen.

Er zijn drie katholieke en een liberale kandidaat op den rang.

Wat doen nu de liberalen om M. Licops te doen lukken ?

Op hunne stembriefjes brengen zij den naam van M. Licops met de namen van twee katholieke kandidaten.

De kiezers moeten heel goed weten dat dit alweer eene vlegelarij is. Indien de liberalen twee katholieke namen op hunne briefjes schrijven, dit is niet omdat zij verlangen twee katholieken op het stadhuis te plaatsen ; maar omdat zij niet kunnen beletten dat er ten minste twee katholieke kandidaten gekozen worden.

De balloteering moet inderdaad plaats hebben tusschen de zes niet gekozen kandidaten die bij de laatste kiezing het grootste getal stemmen bekomen hebben. Onder deze bevinden zich vijf katholieken en een liberaal. De liberalen kunnen dus in geen geval meer dan eenen liberalen kandidaat door helpen.

Het is dus niet uit geest van toegevendheid of verdraagzaamheid dat zij maar eenen liberalen kandidaat voordragen, maar omdat het hun niet toegelaten is twee of drie liberalen aan te bieden.

De kiezers moeten niet uit het oog verliezen dat er maar drie katholieke kandidaten op den rang staan, te weten MM. H. Vroonen Aerts, O. Schaetzen en J. Coart. De katholieke kiezer moet geen briefje aannemen waaraan een dezer namen ontbreekt. De list welke de liberalen gebruiken met de namen van MM. Meyers, Slegers, enz. op de stembriefjes te plaatsen, heeft geen ander doel dan stemmen te onttrekken aan de katholieke kandidaten die zich gezamenlijk en onafscheidbaar op den rang zetten. Deze drie kandidaten zijn de volgende.

VROONEN-AERTS,
OSCAR SCHAETZEN,
JUSTIN COART.

Zoolang de kiezingen van den 1^{en} juli op handen geweest zijn, hebben wij te vergeefs aan de *Vedette* gevraagd welke de gedachte harer kandidaten is in zake van onderwijs en van kerkhof.

Nooit heeft zij ons durven tegenspreken wanneer wij zeiden dat de liberalen van Tongeren gelijk de liberalen uit alle andere steden het liberaal programma der vrijmetelaars-logiën aannemen en voorstaan. Wij hebben bewezen dat de liberalen van Tongeren den priester uit de school willen drijven en het kerkhof schenden en ontheiligen. Deze beschuldiging hebben wij om zoo te zeggen wekelijks herhaald, zonder dat de *Vedette* of een enkele der liberale kandidaten heeft durven verklaren dat hun inzicht niet is het kerkhof en het onderwijs aan den gods-

hem niet durfte verlaten. Toen hij stierf en zijne oogen braken, hield hij mijne handen nog vast, alsof zij het laatste waren dat hij niet verlaten kon. O ! er was niets om hem te laten begraven ; toen moeste vreemde menschen tusschen beide komen en op kosten van de stad wordt hij nu begraven. Oh, dat is een smartelijk gevoel, zoo arm en verlaten te zijn als ik het ben.

De smart overmeesterde haar en zij kon niet meer spreken.

De oude heer scheen het opmaken van het protokol opgegeven te hebben, zag weer naar de zoldering en trok hevig met de schouders.

— Dus heeft mijnheer niets nagelaten — niets ?

— Niets, zeide Josephine, al zijne papieren moest ik op zijn bevel, acht dagen voor zijnen dood verbranden, alsmede zijne boeken. Toen de vlammen ze verteerden, zag hij zoo treurig in het vuur. Er moest niets van hem overblijven, niets, zeide hij, en sedert dat oogenblik heeft hij bijna niet meer gesproken. Slechts . . .

— Slechts ? slechts ?

— Niets anders dan een klein doosje gaf hij mij, en liet mij zweren het niet dan in den grootsten nood te openen.

— En wat was er in het doosje ?

— Mijnheer ik heb gezwoven . . .

— Nu, nu, goed. En wat zal er van u worden ?

Wat wilt of kunt gij doen om u een bestaan te verschaffen ?

— Oh, dat is juist mijn ongeluk ; ik ben hier geheel vreemd, wij verkeerden met niemand ; ik ken niemand. Arbeiden kan en wil ik gaarne ;

maar hoe zal ik het aanleggen, tot wien zal ik mij wenden, wie zal mij in zijn huis opnemen ?

De oude heer had weer zeer ernstig in de hoogte gezien en hevig met de schouders getrokken. Nu legde hij haastig de pen uit de hand en nam den bril af.

dienstigen invloed te onttrekken.

De ontheiliging des kerkhofs, de uitsluiting van het godsdienstig onderwijs uit de scholen, zulk is zeker het verlangen niet der burgers van Tongeren. De stemming van den 1^{en} juli heeft nogtans de meerderheid op het stadhuis gegeven aan mannen die de eerste gelegenheid de beste zullen waarnemen om het goddeloos programma der vriendenkerij op stadhuis en kerkhof te doen toepassen.

Heden biedt zich eene gelegenheid aan om de verrassing van den eersten juli te herstellen en in eenige maat het gevaar af te wenden dat onze gestichten van onderwijs en ons katholiek dooden-veld bedreigt.

Toekomstend vrijdag zullen de kiezers op nieuw drie leden van den gemeente raad te benoemen hebben. Worden de katholieke kandidaten benoemd, zoo als het te voorzien is, dan zal wel is waar de meerderheid op het stadhuis nog aan de liberalen toevoeren, doch dan zal er naast de liberale meerderheid eene aanzienlijke, deftige en bekwame minderheid zetelen die in menige gevallen de kwade inzichten der liberalen zal kunnen dwarsboomen en onze dierbaarste belangen van den ondergang redden.

De tongersche liberalen, de eene zoowel als de andere, willen het godsdienstig onderwijs van kant zetten en het kerkhof aan zijne geheilige bestemming onttrekken. Daar valt zoo weinig aan te twijfelen dat noch de *Vedette* noch de kandidaten ons desaangaande hebben durven tegenspreken.

Ziet nu eens aan, burgers van Tongeren, op elf man die den gemeente raad samenstellen, zitten er reeds zeven op het stadhuis die gereed zijn het hatelijk programma der liberalerij te volvoeren. Is dat niet ruim genoeg ? Is het noodig dat men daarhoven M. Licops nog naar het stadhuis zende ?

Naar ons inzien zou het grootelijks te wenschen zijn dat de katholieke minderheid in de stadsregering versterkt werd. Wij twijfelen niet of de kiezers van Tongeren zullen de zaak aanstaanden vrijdag in den zelfden zin oplossen.

M. Licops.

De *Postrijder* zal het voorbeeld niet navolgen der *Vedette*, die geen beter middel kent om hare mannen door te helpen, dan de katholieke kandidaten alle soort van beledigingen naar het hoofd te werpen. Wij zullen ons enkel met den liberalen kandidaat bezig houden om te vragen dat de *Vedette* ons eindelijk de merkwaardige begaafdheden doe kennen die de

— Kom, juffer, met mij naar uwe woning ; hoe heet gij ook ?

— Josephine.

— Dus, juffer Josephine, kom met mij. Wij zullen zien. Misschien kan het gebeuren.

Hij zag haar vast en nauwlettend aan, terwijl hij den jas aantrok en naar hoed en stok greep.

— Ga mede naar mijnheer ! De menschen zijn listig, zeer listig en slechts, de jonge personen als gij, hebben rood, warm bloed, zeer rood en warm bloed. Gij zoudt het slecht onder de menschen hebben. Misschien kan ik iets doen, juffer ! Over het geldstuk spreken wij later.

Kom maar mede.

De regen had opgehouden en de heldere, hoete julizon slurpte de vochtige lucht in volle teugen op. Weltra stonden zij voor 't huis van mijnheer en zij traden binnen.

De oude heer was onderweg warm geworden. Hij had geen woord gesproken en slechts van tijd tot tijd hevig met de schouders geschud ; hij was dus zeer ontroerd.

In de voorkamer van het huisje zag het er verlaten en ledig uit. Eene waggelende tafel met een gescheurd blad en gewrevene pooten, een oude hoogteleuningstoel, die op zijne drie overgebleven wormstekige pooten tegen den muur leunde waren het geheele ameublement.

De deur van de slaapkamer stond open, het venster was opgeschoven en de blinden waren gesloten. Door eene breede scheur viel er in de donkere kamer een zonnestraal op het lijk van mijnheer, dat in het midden van de kamer op drie stoelen in eene eenvoudige doekstijl lag. De zonnestraal ging als eene heldere streep over het hart van den doode, alsof zij vooral dit gedeelte van het geheele lijk aantoonde wilde, en toch speelden daarin duizenden stofjes door elkander.

Josephine bracht den ouden heer in deze kamer en knielde bij de kist, terwijl zij stil had

grootte deur van het stadhuis voor M. Licops moeten openen.

M. Licops heeft zich tot heden geenszins aan het publieke leven toegewijd, hij heeft nooit het geringste openbaar mandaat vervuld noch het eenvoudigste ambtje bediend. Welke soort van bestuurlijke kennis mag hij wel bezitten ?

De *Postrijder* wil van niemand kwaad spreken. van M. Licops zoo min als van iemand anders. Maar wanneer een kandidaat zich aanbiedt om de stemmen zijner medeburgers te bekomen, dan moet de kiezer zich toch wel vragen, wie de man is die zich aan zijnen keus aanbeveelt, wat hij kan, wat hij wil en wat hij zal doen op het stadhuis.

M. Licops is vreemd aan onze stad. Wij willen niet zeggen dat men volstrekt het eerste daglicht binnen de muren der stad moet gezien hebben om aanspraak te kunnen maken op de plaats van gemeente raadslid. Dat is zeker niet noodig. Maar M. Licops is zoo zeer vreemd aan onze stad, dat hij toch zeker de laatste is aan wien men moest denken om er een lid van den gemeente-raad van te maken. Hij is ons vreemd door de geboorte, hij is ons vreemd door de taal en op acht dagen brengt hij er gewoonlijk geene twee in onze stad door.

Hoe wil men nu dat zulke kandidaat de belangen onzer stad kenne en ter harte neme ?

Was M. Licops nu nog een man van buitengewoon talent, dan zou men nog al iets kunnen door de vingers zien ; maar eenieder weet dat zulks het geval niet is. Hij is een eerlijke graankoopman, dat willen wij volgaarne aannemen ; doch om de stadszaken te besturen is er iets heel anders vereischt en de hoedanigheden des openbaren bestuurders worden wij geenszins in dezen kandidaat gewaar.

Wat zal M. Licops nu op het stadhuis gaan verrichten indien de burgers van Tongeren hem het mandaat van raadsheer toevertrouwen ?

Hij zal blindelings met den liberalen hoop meelopen zonder zich te kunnen rekening geven van hetgeen er gedaan wordt. Is het daarom dat de kiezers iemand naar het stadhuis zenden ?

Kiezers, vergelijk nu met den liberalen kandidaat, de drie kandidaten welke de *Katholieke Vereniging* u aanbiedt. Dunkt u niet dat de heeren Vroonen, O. Schaetzen en J. Coart beter op hunne plaats zijn op het stadhuis dan M. Licops ? Vindt gij bij deze drie laatste kandidaten geene waarborgen die geheel en al ontbreken aan M. Licops ?

De vergelijking tusschen de katholieke kandidaten en M. Licops is onmogelijk. De kiezers

en wende. De oude heer stond er bij met gevouwen handen en zag ernstig op het magere, bleek gelaat van den doode, wiens edele trekken, hoog marmerglad voorhoofd en roemeinsche wel gevormde neus duidelijk te voorschijn kwamen. De oude heer scheen op dit gezicht zeer bewogen.

Hij schudde onrustig en hevig met de schouders, bukte zich herhaalde malen over het lijk.

— Laat mij een oogenblik alleen juffer ! Ik verzoek er u om !

Josephine stond langzaam op en verliet de kamer, waarop de oude heer de deur sloot, en, zoals zij uit het gerucht hooren kon, de vensters opende.

Het duurde een kwartier, een half uur. Niets roerde zich in de slaapkamer ; alles was stil. Josephine werd ongerust, bezorgd. Langzaam opende zij de deur. In de kamer was het zoo licht als de dag. De volle zonneglaas bescheen de borst en het gelaat van den doode. De oude heer zat voor het lijk, met beide handen op zijnen wandelstok en het hoofd op zijne handen geleund. Bij het openen der deur verhoef hij langzaam het hoofd en zag Josephine, het lijk en alles rondom zich aan, alsof hij juist uit een diepen droom ontwaakte.

— Goed, zeer goed ! zegde hij toen langzaam en stond op.

Hij sloot de blinden en voerde Josephine in de voorkamer tot bij het venster.

— Ik heb een besluit genomen, lief kind, sprak hij ernstig en langzaam ; ik kan het doen. Ik ben de kommissaris van politie Krengel, heb geene vrouw, geen kind te huis, ik ben oud en heb oppassing noodig. Wilt gij in mijn huis komen en de zorg voor mijne kleine huishouding op u nemen, dan zal het mij aangenaam zijn. Vertrouw mij, zooals ik u vertrouw. Ik heb verstand van menschengedachten ; mijn beroep brengt dat zoo mede, en in uwe trekken heb ik

DE PLEEGVADER.

(VERVOLG.)

De oude heer had, gedurende de eerste woorden van Josephine, zonder beweging op zijn papier gezien en met de pen gekrabbelde ; maar langzamerhand had hij het hoofd opgeheven, en over den bril heen bar in het gezicht gestaard. In den loop van haar verhaal trok hij herhaalde malen met den rechter en bij afwisseling met den linker schouder. Zijne kollega's kenden dat en wisten, dat, wanneer dit trekken en schudden met de schouders plaats vond, zijne deelname voor de eene of andere zaak zeer groot was.

Josephine zweeg en sloeg weenedig hare oogen neer. De oude heer keek nadenkend op naar de zoldering. Tusschen duim en vinger hield hij een snuifje, dat hij juist uit eene zilveren doos van de tafel had genomen, zonder het te gebruiken. Eindelijk scheen hij zich zijn ambt te herinneren en haastig nam hij het snuifje.

— Ja ! juffer, dat is alles goed en wel ; maar dat kan ik niet in het protokol opnemen. Dus waarvan leefde die mijnheer ?

— Ook daarover kan ik geen bericht geven. In de eerste jaren van ons te zamen zijn, had hij veel geld ; van anderen kreeg hij niets — hij moet wel een groot vermogen bezeten hebben.

Later echter was het voor onze behoeften niet toereikend, daar hij zeer veel aan de armen gaf en velen zijne goedheid misbruikten. Alsdan werd het eene stuk zilvergoed na het andere verkocht, en toen hij ziek werd, was nauwelijks het noodigste nog voorhanden en het laatste werd verkocht. Om zijn God, vervolgde Josephine snikkend, dat was een treurige tijd. Ik kon niets verdienen, daar ik altijd bij hem moest zijn en